

între mine și cer e o umbră

Teodor Dume

nici nu știu dacă numele meu e teodor dume
și dacă stăpânul celui însemnat de Dumnezeu e
moartea într-un capăt și viața în celălalt

uneori prins între cele două liniști
îmi lipesc urechea de marginea pământului
și vorbesc cu tata în prezența căruia
am învățat să iubesc să sufăr
și să aprind prima lumânare
țin minte cum am sărutat-o pe mama
și m-am rugat lui Dumnezeu
să se joace cu mine
eram devorat de frică și de
întunericul decupat
din veșmintele lui tata

prins în acest sentiment ciudat
am ucis o lacrimă
am strigat și
moartea s-a zgâit la mine
ca la o pradă

nici nu știu dacă sunt fericit sau trist
știu doar că nu-mi aparțin
am privirile amputate și oscilez
între cer și o umbră leneșă

aș putea să mă prefac într-un băiat care iubea
sau într-o altă prezență în care numele
nici că ar conta
numai că
între mine și cer există o legătură
care definește viața și moartea

și totul sfârșește cu un alt anotimp